

ELŐFIZETÉSI ÁR:
 Egész évre . 6 frt - kr.
 Felévre . . . 3 „ - „
 Negyedévre . 1 „ 50 „
 Egy hóra . . . 50 „
 Egyes szám . . . 12 „

HIRDETÉSEK
 felvételnek
 a kiadóhivatalban:
 Kazinczy-ut. 20. sz.
 s Czéh Sándor özv.
 könyvnyomdájában:
 Szél-utca 2.

Kiadótulajdonos, felelős szerkesztő:
SZÁVAY GYULA.

Megjelenik vasárnap.

Szerkesztőségi iroda s kiadóhivatal:
Kazinczy-utca 20. sz.

VILÁGBOLONDÍTÓK.

*Bárki légy, — már abban
 Sántikál a lábod:
 Hogy bolondíthatod el,
 Az egész világot?*

* * *
*Diák-gyerek sétál,
 (Professzora távol)
 Nagy füstöket ereget
 A cigarettából.*

*Azt hiszed-e lurkó,
 Hogy előttünk téged
 Kis pubiból ifjúvá
 Cigaretta léptet? —*

*Ott egy ifju ballag
 Barátja elébe,
 Blazirt módon, álmosan
 Fintorog a képe.*

*Azt akarja ezzel
 Nekünk kifejezni,
 Hogy mint őt, oly öreget
 Nem érdekel semmi!*

* * *
*Öreg urak is mily
 Meggondolva lépnek,
 Mégis hangját hallani
 Sziszegő köszvénynek.*

*Sziszegéshez mégis
 Mosoly ül a képen,
 S parókájok hajzatán
 Igazítanak szépen.*

*Hajdanában ők is
 Hitették, hogy vének:
 Vénségükre meg ime
 Ifjakká levének.*

* * *
*Ámitanak egyszer
 Ámitanak ismét,
 Ámitanak, odalenn a
 Sir fenekén is még.*

*Meghal egy mihaszna,
 Sirkövet emeltet,
 És ráirat, ha akar,
 Millió jótettet. —*

*Bárki légy, — már abban
 Sántikál a lábod:
 Hogy bolondíthatod el
 Az egész világot.*

Sz—y Gy—a.

Bendőri hírek.

Zengy Oktáv zongoraművész tegnap este a redoute nagytermében a zongora néma hurjaiból bűbájos hangokat esalt ki. — Virányi Amanda k. a. egy hamis mosoly tolvajkulesával belopódzott egy tapasztalatlan fiatal ember szívébe s a szegénynek nyugalmát teljesen földulta. — Lézenghy Géza báró, nőül kérven egy szegény polgárleányt, családja tradícióit egy csapással kegyetlenül megölte. Büntetésül együtt bekísérték — a templomba.

Hires emberek végszavai.

Hunyady János halálos ágyánál, midőn megáldá fiait, így szólt utoljára: „Jaj!” — A nagy Napoleon két nappal az austerliczi esata előtt így szólt: „Eső lesz!” — Mikor szent László a kunokat leverte, esataközben mondá e történelmi nevezetességű szavakat: „Ej, haj!” — Egy osztrák tábornagy pedig — nevére nem emlékszem — így szólt hasonló esetben: „Rückwärts!”

Arszlánbőrben.

— Nemde, Alfréd ur, ön volt már „Gaszog-nei“-ban?

— **Alfréd ur:** Bizonyval azt akarja mondani nagysád, hogy „Szakony“-ban voltam-e? Igen!

* * *

— Hogy tetszik önnek Virginia jelleme?

— A virginia? Nem szeretem, igen erős!

Az állatkiállításról.

Két régi jó barát találkozik a marhakiállításon:

— Ej, ej, barátom, hát már megint itt talállok?

— Hát csak eljövök az ilyen baromkiállításokra, mert már szinte megszoktam, hogy az én régi jó barátaimmal itt találkozom!

* * *

(Bent a kiállításon.)

— Látogató: Különös, hogy egyetlen számár sem látható a kiállításon!

— Másik látogató: Hja! kérem, ma már számító korban élünk, ez oka annak, hogy számár vállalatokba nem ereszkedünk.

* * *

— Hej barátom! hova hajtja azt a kövér disznót — kérdi esodálkozó hangon egy tulságosan elhízott ur.

— Hát majd a szegárdi kiállításra — mond a kanász — van már tőlünk ott kétszer oly kövér disznó is, mint az ur!

* * *

— Egy füeska a kijáratnál megpillantván a czukrász terjedelmes sátrát, legott megszólítja édes anyját:

— Szegény anyácskám! Ugy-e bár, nagy meleged van, jer kérlek, menjünk a czukrászdába és végy nekem egy adag fagyaltot.

GRI — BUGRI.

— Mit gondolsz, a Batthiány-féle esetben a te ítéleted szerint, volt helye ily párbanak?

— Persze, hogy volt! A temesvári erdőben!

* * *

Ugri: Elmegyünk ma Sopronba. Hány óránk is van még hátra?
Bugri: Nekem egy sincs. Zálogba adtam.

ernát Gazi Nr. II.

Monumentális mondások.

Mondja a komám, a Kis Miska, hogy ilyen-olyan nyulós lett a bora. Az semmi, felelek én, hanem énnekem volt

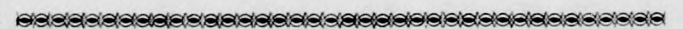
a hatvanos években borom, az úgy megnyulósodott, hogy pamutként felgombolyítva adtam asztalra, sőt később megszövettem ruhának.

*

Ismertem egy színészt, persze még a régi világban; akkor tudták ám magukat jól maszkirozni? Akárhányszor megesett, hogy fogadást tettünk, vajjon mi az a tárgy: fogas-e vagy ruhaszekrény? És kitűnt, hogy egy helyesen maszkirozott színész!

*

Londonban oly szűk utczák vannak, hogy mikor keresztül akar az ember haladni egyen-egyen, hát meg kell várni, míg a sarkon annyira lesoványzik, hogy keresztül fér.

A néphez.

Magyarok! Isten kegyelméből első népe vagyunk a világnak! Magyar az első, német az utolsó; első és utolsó mindig szomszédok, még a kalendáriumban is! Azért vagyunk mi is szomszédok. Ne hagyjuk elszáratani földünket, akárhogy mesterkedik is, mert tartsuk elménkben a nagy igazságot: „Mégis hunczut a szomszéd!”

A „Nemzet“ köpönyegforgatása.

Lám-e, a híres „Nemzet!“ Hogy pártolta ezelőtt a zsidókat! most meg az esti lapjában regényt közöl, melyet Pierre Zaccene irt. (Zikozene!)

Tzompó Miháj és Tsörge Ádány hü nászok

tanálkozása a sor eránt.

Miháj. Mőmmőg mi történt vellem?

Ádány. Nyőgje ki kee nászom!

Miháj. Hát nám mien a zúri doktor? Csalja a szőgint.

Mer emőnök a doktor hol, mondok hideg lövi a lányomat, aggyon neki valami medeczimát! Aszongya: itt van e za por, hanem ezt vízbe kő bevőnni. Mondok jó! Hazamőnök, mondok, gyere Juczi, gyűtt is mer vittem. Békergettem a Rábábo nyakig, mondok most vődd be a port, mer vízbe kő. Bévőtte, hazavittem itet, de még most bajosabb a baja, mint azelőtt! Ien az oan úri Doktor!

Garabonczias látcsőve.

A színházban.

Csatár jutalomjátéka kedden lesz: „Tiszt urak a zárdában“ Ebben éneklí ő azt a jeles étlapot, melynek refrainjét el lehet mondani Csatár minden eddigi s különösen e napi szereplésére: olyan jó az, hogy „az ize, most is szánkban van!“ Kívánunk telt házat!

A nagyérdemű közönség nem nagyon érdekesíti a színházat látogatására. Különösen a páholyok ásitoznak nagyon. Bizony, bizony, — úgy látszik, hogy a karzat nemcsak mértanilag, de másként véve magasabban áll a páholyoknál!!

Apropos, páholy! Ebben történt ez a kis eset:

Két huszárőnkénytes nagyban mulat azon a kiváló szellemességen, hogy czukrot dobálnak a színpadra. Oda szól egy ur: „Kérem, mért nem teszük ezt önök otthon a paripáikkal!“ Felelém én: hagyja, kérem, ők még csak vesszőparipákön nyargalnak!

No, furesa is volna, hogyha a régi nagy huszároknak olyan gyerek utódaik volnának, kik még színházban is csak árpaczkron tudnak mulatni!

Nagyon szép darab a „Fütyty!“ Első hallásra is, hát még ha néhányszor végighallgatjuk! Abonyiné volt a fülemléje; a harmadik felvonás bucsuzó jelenete Csataárral: a költői szöveg művészi érvényrejuttatása volt s igaz megindulást keltett. A darab maga három-próbás tiszta arany. az előadás meg pláne 19-próbás! (Ennyi próbát tartott Mándok lbelőle.)

Egy kis baleset történt benne. Valaki belesült egy kissé. Hogy kiesoda? Hát:

Ki áll amott, a színpadon
Kerítés oldalában?
S körültekint, s dalolni kezd,
De belesül, hiában!
Hunyadi ő a kis színész,
Hogy mostan hangját úzi vész: —
„Kautó“ba megy nyugodni!

Jó magyar alak volt Fűredi. Hanem még jobb zsidó lesz „Viola“ban jövő vasárnap. Mint halljuk, élvezni fogjuk azt a esmegét, hogy Viola kényszerítésére eléneklí a „Debreczenben jártam én“ zsidószövegben, amint az lapunk mult számában közölve volt az ő tollából. Azt mondhatjuk, hogy hasraejtó mimikával tudja kísérni számtalanu saját gyártmányu népdal-paródiáját. Most egy hosszú versézetet küldött be hozzánk, valami hetven sor esupa ik rimmel. Elremitésül közöljük itt rövidre kurtítva s átsimitva a művet, hanem a gyöngébb idegzetűeket óva intjük az elolvasástól, mert „ik“-kel álmodnak. Itt jön betűrendben:

Abonyiné kedveskedik,
Angyal Ilust nevelgetik,
Beckainé el-elkésik,
Boross öczel nevetésig,
Bérezí Mari naivoskodik,
Bérezí Endre savósodik,
Bácskay Julesa két-kedik,
Bátori meg hetvenkedik,
Csatár győzedelmeskedik,
Ellinger jól öltőzködik,
Follinusné soh'sem esik,
Follinusnak mindene sikk,
Fűredy vig, szépen iszik,
Fábián csak segédkezik,
Hunyadi már mesterkedik,
Hevesiné csak lármáz, pedig
Hevesiné csőndeskedik,
Hunfőrl kevés tudatik,
Kralikról annyi is alig,
Lauer bácsi középsződik,
Lauer néni, gömbölyődik,
Laczkó kissé gyöngékedik,
Láng, habár alt, illeszkedik,

Mikei csak atyáskodik,
Mikeiné anyáskodik,
Mándoky már esodálkozik,
Parányi tenort álmodik,
Szöllősi H. ábrándozik,
Takácsné strimfin dolgozik,
Tollagit reményi viszik,
Takács bácsi csak „Ott“ iszik,
Veress meg -ehol se hizik,
Törőknén az idő mulik,
Török meg még egyre nyulik,
Völgyi Kati kaczerkodik,
Vítkovszki lábatlankodik,
A városban elfeledik,
Hogy színészet itt létezik,
Bár a darab mind tetszevik,
A ház mégis meg nem telik,
A közönség hát kéretik,
Nem is nagyon terhelteik,
Jőjjön el, mert mulathat itt,
Hiszen eleget alhatik,
Mert különben a színháznak
Jó éjszaka kívántatik.

A Kornevilli márki jeleskedett a minap. Diesérték Mándokinak az előadást, mire ő, az üres ház felé fordulva, így válaszolt: „Mit ér nekem a márkiság?“ — Nem kell búsulni ha deficit lesz, majd kilizeti a kornevilli nagy harang!

Hétfőn Arany János emlékezetére „Hamlet“ kerül színre. „Virág a mult, szorgalmatos méh A hü emlékezet.“ — (Meglátjuk, majd, színházba hogy hány Emlékezőt vezet?)

Mikor én még Brassay Titus voltam.

(Humoresk.)

Most sem tartozom éppen az elhizottak közé, hanem akkor pláne nagyon nyápiez legényke voltam biz én. Valami jó vagy gonosz szellem azt sugallta nekem, hogy lesz tehetségem a színészipályára.

Egyszer csak megízentem a „tisztelendő ur“-nak, hogy nem járok tovább előadásra, otthon pedig bevalóttam a dolgot édes atyámnak, ki az elkényeztetésig szeretett. Megnyugodott benne, mert jól tudta, ha ellenzi, csak színész leszek. Az nap éppen a „Kiesapott deákok“-at adták a színházban, volt mit hallgatnom a színészekről — hiában erősítettem, hogy magam adtam be a lemondásomat — kiesapott deák maradtam előttük.

Még mint deák, sokat szerepeltem Brassay álnév alatt; tanárain jól tudták, hogy kit rejteget azon név, de szemet hunytak, bizonyosan meggondolták, hogy: „az apja mesterségét tolja előbbre.“

Brassóban születtem és keresztatyámról Titus második nevem, így lettem Brassay Titus.

Elhatároztam, hogy megtartom e nevet pályámon, dicsőséget szerzek neki és az utódok kegyelettel fogják említeni Brassay Titust!

Hanem biz ez nem sikerült!

Derék kollegám B. G. is kimondta reám az anathemát, s színpadi működésem jellemzéseiül elkeresztelt Brassay Titusznak.

Bizony csak olyan tífuszos színész voltam én.

Eszményképem volt, maradt és lesz amíg csak élek: Szerdahelyi Kálmán. Természetes, hogy szerepkörömül is az övét választottam. Igen ám, de bármennyire is értettem, felfogtam az ő lánglelkét, a kivitelben meg kellett botlanom, mert sem kellő érettséggel, sem tehetséggel nem bírtam, lévén aféle 16 éves tejfelesszáju ifjonez.

A rendező urak folyton aféle másod-, harmadrangu szerelmes szerepekkel traktáltak, ami nekem sehogy sem izlett. Ez okból nagyon elbusultam magamat, hanem a közönség még jobban busult. Gyászos volt már csak megjelenésem is rájuk nézve, s ha én tüntem fel a színpad láthatárán, nagyobb indignációval a legelvetemedettebb intrikust sem fogadták, s érzékeny füleim mindig bizonyos kellemetlen, tenger morájához hasonló zúgást táviratoztak agyvelőmmnek. S én ezt mind értettem és éreztem, s elmondtam, elnyögtem szerepemet, esínálva hozzá olyan ábrázatot, mely folyton azt látszott mondani a jó aradi közönségnek: Sajnálom, de nem segíthetek rajtatok!

Hanyag és rendetlen voltam. Előadás előtt egy negyedórával rohantam az öltözőbe, magamra hánytam ruháimat, felesaptam egy félöles bajuszt, aztán beállítottam a színpadra a közönség nagy rémületére, mely sokszor hangos megjegyzésekkel fogadott.

Jól emlékszem, egyszer egy németajku törzsszínházlátogató így sóhajtott fel hangosan: „Der Kerl ist schon widerum da!“ Áldja meg érte az Isten, akkor idéztem először derültséget elő. Magamnak is jól esett az a kis tragikomikus fordulat.

Később bizonyos apathiába estem, hozzászóltam, hogy rossz színésznek tekintsenek, s elvégezvén szerepemet, úgy gondolkodtam magamban, mint XI. Lajos: „Après moi la deluge!“

Hanem legjobban megkinoztam a t. ez. publikumot Sardounak „Haza“ című színművében. Abban egyszerre két szerepet is játszottam. A dolog úgy történt, hogy a nagy személyzetű darabhoz az igazgató szereplése is okvetlenül szükséges volt. De az én jó öregem bizony már nem szeretett tanulni, ami nem is nagyon esudálatra méltó jelenség olyan embernél, ki már közelebb áll a hatvanhoz, mint az ötvenhez.

Azután meg: — gondolta magában — csak van annyi esze a rendezőnek, hogy nem oszt neki valami nagy szerepet. Az öreg ur mélyen esalódott. Főpróbán előt kezébe veszi és olvassa szerepét, de bizony hamarabb elfogyott a türelem, mint a betű. Két egész iv! Kiütött homlokán a verejték. Két ives szerep!

„Két forint annak, aki eljátsza!“

„Ide vele!“ harsogtam én nagy buzgósággal, nem annyira a szerep, mint inkább a két forint után nyulva. Az alku megkötött.

Faust sem kötött ősőbban egyességet az ördöggel.

Hanem ez is ördögi egyesség volt, mert épen az ördög szó szegte nyakamat. A szerepet tisztességesen betanultam, ešepet sem trémáztam — a renomémet sem félthettem, mert azzal nem rendelkeztem.

Igen ám — de az átvett szerep (Plincon kapitány) és a nekem osztott (Miguel hadnagy) folyton váltogatják egymást a színpadon, kivált az első felvonásban.

A hadnagyot elküldik a kapitányért, a kapitány jelenti, hogy most látta a hadnagyot, ez így megy vagy husz jelenésen keresztül. Ebből a tömkelegből tán még Ariadne fonala sem vezetné ki az embert ép bőrrel. (Ezt még Paulay sem tudná egy emberrel jól scenirozni.) Én csak vándoroltam ide-oda a színpadon, mint az Orbán lelke, ugyanazon maszkkal, ugyanazon ruhában képviselve a két alakot. A kis differentia csak az volt, hogy a hadnagyhoz mosolyogtam, a kapitány szerepéhez pedig összeráncoltam a homlokomat, hogy tekintélyesebb legyek.

Van a kapitánynak egy jelenése, melyben kimerítően elmondja, hogy találkozott a lépesőházban Carlóval.

A többek között ezt kell mondani: „Az ördög úgy akarta, hogy épen akkor jöjjön le valaki a lépcsőn, midőn én fel akartam menni.“

A szerepet, mint már említém, meglehetősen tudtam, de a nagy elbeszéléstől még is féltém, s azt hirtelen tanulván be, minden szóra nem emlékezhettem. A sugó feladja az első szót: „Az ördög.”

Megdöbbenve állottam a színpadon, sehogysém emlékeztem, hogy mi közöm nekem az ördöghöz.

A sugó még kétszer háromszor felordítja az ördögöt, a színészek mellettem jobbra-balra mint susogják az ördögöt, az ördög átvándorol a közönséghez, szájról-szájra jár az ördög, az egész színház megtelik ördögökkel, velem felfordul a világ, megnyílik előttem a pokol torka és előttem látok vagy egy millió ördögöt!

(Az ördög — az ördög — de mi az ördög? kérdém magamban.)

Végre azután a sugó feladja az egész mondatot és én egy nagy, előttem öröklétnék tetsző kinos pauza után kinyögöm: „Az ördög úgy akarta” stb.

„Ah!” hangzott üdvözlően az egész közönség ajakán.

De még ez nem volt elég, ugyanazon este még egy megszögyenyítést kellett elviselnem.

Volt a társulatnál egy színész, negyvennyolcban honvéd is volt, természetére pedig ugynevezett „dühös magyar.”

A negyedik felvonásban, midőn az összeesküvőket lefegyverzik a jóézelműiek, én is berontok a várkapun hősiessé s lehető délezegen, hogy az előbbi esorbát némileg kiköszörüljem; fatumomra épen azon emberhez megyek, s azt akarom lefegyverezni, aki soha életében még tréfából sem adta meg magát. Halk hangon azután a következő társalgás fejlődött ki közöttünk:

Én: (tekintélyesen) Adja ide a kardját!

Ő: (dühösen) Nem adom!

Én: (még tekintélyesebben, intő hangon) Adja ide!

Ő: (még dühösebben, fogait vicsoritva) A—zistennek se adom!

Én: (látva, hogy tekintély nem használ, kérő hangon) Ne okoskodjék —

Ő: (gyanus hangon) Menjen innen!

Jónak véltem kiretirálni a színpadról a közönség gúnyos kacajja kíséretében, mely az egész némajeletet figyelemmel kísérte.

Hogyha Sardou látta volna, hogy milyen komikus jeleneteket idéztem elő darabjában, bizonyosan fejemhez vágta volna valamennyi rothadt almáját! (Ha ugyan ő az a jeles író, ki dolgozás közben rothadt almát szokott szagolgatni.)

No de talán egykor majd sikerül kiengesztelnem Sardou szellemét, ha sikerül egy negyedrésznnyire is megközelítenem eszményképemet, s helyrehozom a Brassy Titus által elkövetett bünt valódi nevemen, ha lesz reá alkalmam és el nem visz — a tifusz!

Follinus Aurél.

A redakcióban.

— Ahol a Samálok készülnek. —

— Kitünő, nadszerő. Ez lesz egy szenzációs vezércikk és hozza jövedelmet minimum negyven frt. Olvassál csak Kóbi, hogyan szól?

Kóbi: „Schossberger. Bocsássál meg nagy férfiő, hogy nevedet küzülve a the ismeretesch szerénységed ellen vétkezünk, de moszaj. Mert the vagy egy csillag a hon egén rajta, és nagyok a the tetteidnek tornyai, amint te magat is vagy egy nagy „tornyai Schossberger,” ami nem más, mint egy ősnemes, egy gentry. The leereszkdétdél egy khüzünséges gróf Batthiányhoz és —

— Elég, Kóbi, elég! Mangyál a szolgának, vigyen egy nyugta von 40 fl. a méltóschágosch tornyai Schossberger őrnak. és egy kefelevonat a vezércikkéről! — Sigmund, vegyél te a fésőt, mingyár khünnyebben megy!

Kis klasszikus.

Garo de succis Piscis Hiberi.

Kár! de szurkos piszkos a liberiád.

Canidia peior adflasset serpentibus Afris.

Pej orru Canidia! adj egy flaskót a friss serpenyőköl.

Molles imitabitur acre capillos.

Moll eszi imitt a bitorló eres hajszálait.

Archilochum rabies armavit.

Archilochus rabbi almát vitt.

Ego eur adquirere pauca.

Ég! óh miért adquirálsz pókákat.

Risum teneatis amici?

Rizst tartogat a Mici?

Quocirca omnis poeta caveat.

Amiért is minden költő kávézzon.

Tu nihil invita dices faciesve Minerva!

Te mint nihilista invitálsz díszes és faczér Minerva.

Dal-mő-felfordítások.

Éneklí a szerző: *Knofelblüh Max*, csikóe a palestiniái poesztán.

Én vagyok a falu rossza,
Csak engem ugat a kutya.
Más is van még a faluba,
Még sem ugatja a kutya.

Nem messzire faragnak az ácsok,
Ide hallik a kopácsolások,
Eregy lanyom kérdezd meg az ácsot,
Ad-e csókért egy kötény forgácsot.

Beborult már az ég én felettem,
A pipámat tegnap elvesztettem,
A szeretóm elment szolgálónak,
Ennyi bánat elég vón egy lónak.

Életemben sokat csavarogtam,
Mégis bánom, hogy megházasodtam.
Siratom a régi legénységem,
Még a bagó sem esik jól nekem.

Jach bin in darf der slachteszter
Jéder hünd belt mach e nider
In darf iz nach en ánderer,
Der káft czám feczn ünd bánér.

Niksz veit dajrüm spiczln czimmermenner
Biz daj e her hert man den geklemper,
Ge mein tochter frög de czimmermenner.
Eb ze geben far' kús e sircozen spéner.

Ajbar mir iz der himmel fervalket,
Gesztern hat me mir de fájf gegánvet,
Mein kále iz mesóroz gevorden,
E pferdt czerspringt ünter zaj fil zorgen.

Zer fil czórez hab ich mer getrógen,
Zeit me hat mer sidachongetrógen,
Vánen tü ich üm mein jürge jóren
Nite mól bagó fertróg mein mógen.

Pædãgogia.

A kisednevelő bemutatja Fröbel első szekrényének tartalmát, a vörös gyapot lapdát, s igyekszik azon a gyermek ujjacskaínak segélyével a phisicai tulajdonságokat felismertetni.

— *Nevelő:* Láttátok-e gyermekeim, amint Pistika ujjaival a lapdát benyomta?

— *Gyermekek:* Igen.

(*Nev.* Rávezetvén őket a ruganyosság fogalmára, kérdéseit következőképen folytatja.)

— *Nev.* Hát még mi ruganyos?

— *Gyerm.* Szivacs, puha kenyér stb.

— *Nev.* Halljuk Pistikát is!

— *Pistika:* A ló lába!

Egy boldog vőlegényhez.

Angyal lelkü, szép menyasszony
Viszi hozzád hü szívet:
Hosszu éltén s boldogságon
Túl mit kell kívánni még?
Ha szerelmed s egészséged
Szent hűséggel egyre áll:
Minden igaz jó barátod
Tiszta szívből gratulál.

Kaktusz.

A rettenthetlen borbély.

Bemegy egy katonatiszt a borbélyműhelybe, szemébe néz a művésznek, töltött revolvert tesz az asztalra s így szól: „Beretváljon meg, de ha bevág, biztos lehet, hogy agyonlövöm.” Hugli a legkedélyesebben megberetválja, minden baj nélkül. „Hogyan? hát ön nem metszett be féltelmében?” „Oh nem, kéremelásan, nem is féltém, mert föltettem magamban, hogy ha be találom csak kissé is metszem, hát azonnal keresztülvágom a torkát, hogy agyon ne löjjon.”

Garantirozott hírek.

— Hízi aki akarja. —

☐ **A szinpártoló-egylet** oly üdvös tevékenységet fejt ki Mándoky érdekében, hogy az igazgató most igazán irigyelendő sorsnak örvend. Éljen az egylet!

* **Homes és Fey** bűvész-párnak a győri kapitányság (tekintettel a helybeli színészetre) a helyhatósági engedélyt nyilvános előadásra — megtagadta. Éljen a kapitány!

☐ **A napilapok** Budapesten „azon szerenesés helyzetben vannak, hogy tekintettel az előfizetők folyton növekvő számára, többek kivánatára hetenkint kétszer jelennek meg.” Egy hó mulva pedig általános köz-kivánatra egyszer sem jelennek meg. Éljenek a napilapok?

× **A győri kereskedők** valamennyien magyar levelezést visznek. Éljenek a kereskedők!

△ **Abdán és Pinnyéden** az adóvégrehajtókat nagyszerű ovációkkal fogadták. Diadalkaput emeltek nekik, ünnepi beszéddel üdvözölték stb. Éljenek a végrehajtók!

○ **Gazdagabb izraelita** polgártársaink fogadást tettek, hogy a magyar színházat tömegesen látogatják. Éljenek izraelita polgártársaink!

∠ **A toronyórák** együtt járnak valamennyien. Éljenek a toronyórák!

„Saison morte.“

Ez az idény az igazi „saison morte“; az ujságok csupa gyilkos és halálos cikkekkkel vannak tele. Például ilyenekkel:

„Botos János tegnap agyonütötte feleségét s négy kis gyermekét. Elfogták.“

„Katulya Jenő és Hering Oszkár ma reggel párbajt vívtak, mely az utóbbi halálával végződött. Cherchez la femme.“

„Vizbe halt három esónakázó fiu Budapesten. Holttestüket kifogták.“

„Banai Mátyás gyármunkásnak tegnap a gyár kezét elkapták s az egész embert föltekerte a gép. Szörnyet halt.“

„Londonban színházégés volt, 73 ember bennveszett.“

„Az „Aequador“ hajó a svéd partoknál elmerült, a személyzet 2 ember kivételével vízbe fult.“

Szóval: mindenütt halál és holt. Igazi holt idény: saison morte!

Veöreöshaydmássy Max ór

a büszke új arisztokrata.

A báró Firtli oreschág ajánlotta fel nekem, hogy igyónk „brudert.“ Kérdem én: Herr vün baron! Mennyit akharja, hogy hitelezsem ennek fejében?

Khicsada van az a Garabonczias Diák, akhi velem per „Max“ beszél? Khüvetelem per ün, per khegyed, per ór, per oreschág, per herr vün!!

Nevetschégesch! A jogász oreschágok nem hittak meg engem a bálra. Megvettem őket és motathom ezt azzal, hogy nem is elmentem arra!

Forresa fordulat! A hadnagy ór (egy barát hozzám) thegnap hozzám fordól khülesünért. Én adok; ma khüszüntöm: „szerbósz“ — elfordól thólem!

Fomigált a báró Firtli oreschág. Mondom én: khérem ne a kölsőre nézzen, hanem belsőre; s motatom a belsőzsebemben a thárczámat.

SZERKESZTŐI LEVELEZÉS.

B. J. Szegzárd.
Örültünk a káldeménynek, még jobban az irányunkban kifejezett jó véleménynek, legjobban a jelzett új előfizetőknek, még ennél is jobban a naptár ügyében írottaknak, legeslegjobban — a ránk emlékezés egész kifejezésének. A humorisztikus férfit előre öljük a távol'ól s tanácsa szerint tesszük meg a lépést hozzá. Sokszoros üdv. **M. Zs. Kövágószőlős.** Sem a pénz el nem veszett, sem a példány nem fogyott el, hanem csak elfogatott, vagy elveszett a postán. Pótoljuk a legnagyobb szíveséggel. **V.**

E. Vágh. Megindult a lap. Erős egészséget, jó mulatást! **Palásthy.** Tárt ajtókkal várja a redakciós iroda, s tárt karokkal a redaktor maga. Jövel! **Akosfalvy.** 70%-ja beérdemesült a kis klasszikusba. Folytassa. **Kaktusz, Pápa.** Adjuk. Üdvözet és magánlevél! **M. K. Budapest.** A „schnadahüpfel“-ek kívánata szerint naptárba jönnék. Amaz a lapba. Képet készítettünk hozzá, remeket. Nem szép az a nagy szemérmesség, csak be a czimmel! Üdvözet. **B. L. Bpest.** Köszönet érte! A „Garabonczias Diák naptárának“ felesnek és elegányosnak kell lenni! Az ígért 50 kép helyett legalább 80-at adunk. Korszakot fog alkotni! Legközelebb mutatványt fogunk belőle közölni. **Daruváry, Győr.** Ez a pökhendiség átka és nemezise! Mikor napilappá lettek: egész oldalas lepedőnyi papíron ökölnagyságu betűkkel hirdették, hogy a „közönség pártolása“ — stb. stb. Most? Piczinyke sarokban adják „tudomásul“, hogy csütörtököt mondott a phüska, s visszalépnek. **Több kéziratról jövőre.**

SZINHÁZI MŰSOR.

Vasárnap: Falu rossza, népszínmű.

Hétfőn: Hamlet, tragoedia, Arany János koszorus költőnk emlékezetére.

Kedden: Tiszt urak a zárdában, operette, Csátár jutalmául.

Szerdán: Mártha vagy a richmondi leányvásár, vig dalmű.

Csütörtökön: Notredamei harangozó, színmű.

A KÖNYVPIACZRÓL.

Előfizetési felhívás

„Katholikus legényegyleti színműtár“

czimű vállalatra, mely kath. legényegyletek számára alkalmas, részben eredeti, részben fordított színműveket fog tartalmazni s füzetenkint jelenik meg. Előfizetési ára postai szétküldéssel füzetenkint 40 kr., a zenerész (partitura) külön 2 frt, mely összeg ft. **Lehmann Ágostonhoz,** budapest-lipótvárosi segédlelkész, a budai kath. legényegylet elnökéhez küldendő.

Előfizetési felhívás

Városv Mihálynak

„bordalok“

czimű eredeti művére, mely 160 oldalon 252 darab bordalt tartalmaz, folyó évi november hó végén jelenik meg. Ára bérmentve 1 frt. Gyűjtőnek ötre egy tiszteletpéldány jár. Előfizetési pénzek küldendők **Traub B. és társa** könyvnyomdájába Szegeden.

Jordán Antal utódja:

BÓTZ EULÁLIA

ajánlja a t. közönség figyelmébe finom kalapokkal minden igényeknek megfelelő

kalapos-üzletét

(Kazinczy-utca 9. szám)

melyben mindennemű legújabb divatu kalapok, különösen

magyar díszkalpagok és kalapok

a legjutányosabb aron készíttetnek, vagy készen kaphatók.

Hirdetési ügynökök

és

könyvelárusítók

jövedelmező alkalmazást nyernek.

Bővebb értesülést szerezhetnek e lapok kiadó-hivatalában Kazinczy-u. 20. sz. em. balra.

Több kiállításon kitüntetve.

Cs. kir. kiz. szab. cipő-gyár.

Budapest, kiraly-utca 1. sz.

TEMESVÁRY MÓR

Eladás nagyban és kicsinyben.

Nőknek:

Uraknak:

Eberlasting czugos topán 2 frt 70 kr.

" " 20 cm. ma-

gas legfinomabb nemű 3 " 20 "

Bőr topánok 20 cm. magas erős

kettős talppal 3 " 20 "

Topán chagrin vagy wichsos bőrből,

erős talppal 3 frt 80 kr.

Topán borjubőrből, erős kettős talppal 4 " 50 "

Borjubőr vagy bagaria csizma hossz-

szu szárral és kettős talppal 9 " — "

Megrendelések utánvétel mellett pontosan eszközöltetnek. — Bővebb képes árjegyzék kívánatra ingyen.

November derekán

megjelenik a

„Garabonczias Diák naptára“

az 1884-ik évre.

50 KÉPPSEL, 500 ELCZCZEL,

s ráadásul válogatott, javas-java olvasnivalókkal.

Szerkeszti és kiadja:

GARABONCZIÁS DIÁK.

Hirdetéseket felvesz a „Garabonczias“ kiadóhivatala (Kazinczy-utca 20. szám, első emelet balra) s Czéh Sándor özv. könyvnyomdája.

Egész oldalnyi tér 10 frt, féloldal 6 frt, negyedoldal 4 frtért számítottatik.

Az első kiadást 2000 példányban tervezzük.

Függelékül külön hirdetési rovat lesz „Győri czégek“ czim alatt, melyben a czég neve, az üzlet minemisége s létezési helye jelöltetik meg. Hogy e rovatban a győri czégek lehetőleg teljes számban részt vehessenek, a megjelenési díj czég hirdetmények részére 1 frt 20 krban van megállapítva.

Hirdetések főtételének határideje: november 1.

A naptár színnyomatu borítékban (nagy octáv alakban) Czéh Sándor özvegye ismert kitűnő nyomdája által kiállítva jelenik meg. Kapható lesz a legtöbb könyvkereskedésben, megrendeléseket elfogad ra a „Garabonczias“ kiadó hivatala Győrött.

Ára 50 kr.

Gyűjtők 10 pld. után egy ingyen példányt kapnak.